

Indfødsretten overhovedet taget skal kunne træde ilive igjen. Jeg seer egentlig ikke, at Regjeringen har det i sin Haand at controlere dette efter Udvalgets Forslag. Efter dette vil det jo nemlig, naar jeg f. Ex. tenker mig, at Spørgsmaalet opstaar med Hensyn til et Valg, bliver Valgbestyrelsens Sag at undersøge, hvorvidt den paagjældende Person har gjenvundet sin Indfødsret eller ikke.

Der er i Udvalgets Forslag et Udtryk, som jeg egentlig ikke er tilfreds med, og det er, forsaavidt der i den af Udvalget foreslaaede § 1 staaer, at Vedkommende skal „opgive“ sit Undersaatsforhold til det paagjældende fremmede Land. Saavidt jeg har forstaaet den ærede Ordfører, er Udvalgets Mening jo den, at den Paagjældende skal løses fra sit Undersaatsforhold til den fremmede Stat, forsaavidt det overhovedet taget er muligt at faae det løst. Men det forekommer mig da, at man maatte kunne nærme sig mere til at udtale dette i Redactionen, end man kan siges at gjøre ved det Udtryk „opgive“. Det nævnte Udtryk foranlediger mig endvidere til at gjøre den Bemærkning med Hensyn til det 3die Stykke af Udvalgets § 1, at jeg ikke kan skjønne, at der er tilstrækkelig Grund til at opstille den Lovsformodning, som der er foreslaaet opstillet, forsaavidt den gaaer udpaa, at to Aars Ophold ogsaa skal være et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at Paagjældende har opgivet sit Undersaatsforhold til det fremmede Land. Jeg finder, at det er en meget naturlig og passende Bestemmelse, at de der nævnte to Aars Ophold her i Landet uden videre Beviis skal være tilstrækkeligt til at godtgjøre, at den Paagjældende har taget fast Bopæl her i Landet, idet man derved kommer bort fra mange epineuse Spørgsmaal, som ellers kunne komme frem. Det forekommer mig som sagt, at Reglen i saa Henseende er fuldkommen fyldestgjørende, idet to Aars Ophold maa ansees tilstrækkeligt til at constatere, at Paagjældende har taget fast Bopæl her i Landet, hvilket jo er den ene af de Betingelser, som han skal fyldestgjøre, for at hans Indfødsret overhovedet kan træde ilive igjen. Men jeg finder ikke, at de samme Grunde ere tilstede for at opstille en saadan Lovsformodning ogsaa med

Hensyn til den anden Betingelse, nemlig den, at han har opgivet sit Undersaatsforhold til den fremmede Stat, og navnlig ikke, at der er den samme Nødvendighed derfor. Det vil jo dog nemlig altid staae den Paagjældende frit for at skaffe det Beviis herfor tilstede — og et saadant maatte jeg idetmindste ønske, at der blev skaffet —, som ligger i en udtrykkelig Erklæring fra hans Side om, at han opgiver sit Undersaatsforhold til den fremmede Stat. Derved vil der ogsaa tilveiebringes den Mulighed for en Control med Betingelsernes Opfyldelse, som jeg før hentydede til, at der kunde have været opnaaet ved kun at gjengive Paagjældende Indfødsretten ved Lov. Jeg seer ikke, at det vilde være for stor en Byrde at paalægge ham at forlange, at han i et Actstykke til Regjeringen skulde udtale, at han ønskede at opgive sit Undersaatsforhold til det fremmede Land. Jeg maa ansee en saadan Fordring for at være saameget mere ønskelig, som det jo, som den ærede Ordfører selv bemærkede, ofte er umuligt at faae en formel Løsning af Undersaatsforholdet tilveiebragt. Ved en saadan Erklæring vilde man dog nemlig i alt Fald være sikket imod, at den Paagjældende, naar det convenede ham, kunde møde med Exceptioner, hentede fra hans fremmede Undersaatsforhold, for at undrage sig Byrder, som han ved Indfødsrettens Gjenoplivelse maatte være pligtig at paatage sig overfor sit oprindelige Fædreland. — Jeg har ønsket at fremhæve dette, ikke fordi jeg vil tilraade det ærede Thing ikke at vedtage Udvalgets Forslag — jeg skal tværtimod erkjende, at der fra min Side Intet er til Hinder for, at det ærede Thing følger Udvalget — men for dertil at knytte den Bemærkning, at jeg maa ønske at conferere med det ærede Udvalg eller i alt Fald med den ærede Ordfører inden 3die Behandling, for at komme til en klarere Enighed om det Punkt, som jeg saaledes nu har berørt.

Jeg skal endnu kun, forsaavidt den ærede Ordfører med Hensyn til Udvalgets § 2 udtalte, at han ansaae den for at være nødvendig, og forsaavidt dette skulde opfattes som en Anke mod Regjeringens Forslag, i hvilket en tilsvarende Bestemmelse ikke findes, bemærke,